

РЕШЕНИЕ

№ 203

гр. Враца, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Неделин Й. Захариев

при участието на секретаря Валя П. Апостолова
като разгледа докладваното от Неделин Й. Захариев Гражданско дело № 20211420103494 по описа за 2021 година

Предявен е за установяване размер на парично вземане във връзка с подадено възражение срещу заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 2215/2021г. на ВРС иск от „***** гр.Враца против М. П. Б. от гр.Враца за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата 7093.96 лв. главница и мораторна лихва в размер на 108.38 лева върху главницата за периода 21.04.2021г. до 09.06.2021г., ведно със следващата се законна лихва от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Ищецът твърди, че с ответника били в трудови правоотношения по силата трудов договор №3/02.04.2021г. и ответникът изпълнявал длъжността „Шофьор товарен автомобил“. Поддържа, че ответникът на 20.04.2021г., като водач на товарна композиция, състояща се от влекач „Скания“, с ДК № СВ9045ВХ и полуремарке с ДК№ СВ7751ЕА е изпълнявал международен превоз по релация България до Италия. На същата дата в Италия ответникът спрял за почивка в Адс Пренастина, за да потегли на следващата сутрин. Около 08.00ч. на 21.04.2021г. преди потегляне установил, нанесени щети по влекача, като липсвали фаровете на поверения му товарен автомобил, вследствие на което за ищеца за налице претърпени имуществени вреди. Счита, че ответникът извършвайки възложени му от работодателя транспортни услуги не е положил дължимата грижа да опазва и съхранява предоставеното му от дружеството превозно средство и оборудване и да го предпазва от кражби и повреди. Развива доводи, че е налице противоправно поведение, в нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в престой за почивка на място, различно от предназначението за това – охраняеми паркинги. Причинил е имуществени вреди, вследствие бездействието си на описаната товарна композиция, в частност влекача, собственост на ищеца, в пряка и непосредствена причинноследствена връзка с противоправното му поведение и е действал умишлено. За

възстановяване на товарния автомобил ищецът твърди, че е извършил разходи за ремонт – за закупуване на части в размер на 7000.00 лева и монтаж в размер на 93.96 лева, като претендира и лихва за забава от датата на увреждането – 21.04.2021г. до подаването на заявлението по чл.410 от ГПК. Поддържа, че по посоченото ч.гр.дело е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за претендираните суми, но ответникът възразил в срока по чл.414 ГПК, което обуславя правния интерес от търсеното съдебно установяване.

Исковете са с правно основание чл.422 вр.чл.211, вр. с чл.203, ал.2 от КТ и вр. чл.45 и чл.86 от ЗЗД и са процесуално допустими.

В срока и по реда на чл.131 ГПК ответникът представя писмен отговор, с който оспорва исковете. Твърди, че управлявания от него товарен автомобил е придобит с договор за финансов лизинг от 11.02.2021г. и негов собственик е „Скания Файнанс България“ ЕООД, като няма данни ищецът да е изплатил автомобила и да е настъпила промяна в собствеността. С оглед на това счита, че искът е предявен от лице без правен интерес и по тази причина е недопустим. Твърди, че съгласно клаузите на договора за лизинг лизингополучателят е бил длъжен да направи пълна застраховка на стоките, покриваща всички рискове и ако е направил такова е следвало да получи застрахователно обезщетение. Моли в тази връзка да бъде задължен ищецът да представи такава информация. Неоспорва, че по възлагане от работодателя му ищец е извършил международен транспорт от България до Италия и, че на 20.04.2021г. е спрял за почивка в Пренастина, РИталия, Северна Рим, а на сутринта на 21.04.2021г. преди потегляне установил нанесени щети по влекача, изразяващи се в липсващи фарове. Не оспорва и размера на заплатеното от ищеца за възстановяване на фаровете, но намира че не са налице основания за ангажиране отговорността му по чл.203 КТ вр. чл.45 от ЗЗД. Оспорва твърдението, че не е положил дължимата грижа да опазва и съхранява принадлежащото към предоставеното му МПС оборудване и да го предпазва от кражби и повреди. Мястото, където спрял за почивка твърди, че е изградено именно за шофьори от международния транспорт, а паркинга е бил обозначен като такъв, с хоризонтална маркировка за разполагане на товарни автомобили, осветен през нощта и с монтирани камери за видеонаблюдение. Твърди, че няма и не може да има вина за извършената кражба на фаровете, като впоследствие бил разбрал, че такива посегателства са извършени и спрямо други автомобили в цяла Европа. Своевременно е подал сигнал до полицейските власти по местоизвършване на деянието, пристигнали са такива и са предприели действия по разследването. Твърди, че веднага е уведомил и работодателя си за настъпилите събития и изпратил снимки на автомобила, както и снимки от паркинга, а също и снимки на застрахователната полица на застраховка „Автокаско“. Изразява становище, че не е нанасял умишлено щети на работодателя, доколкото веднага след установяване на кражбата е предприел описаните по-горе действия. Моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноските.

Съдът направи преценка на доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, взе предвид становищата на страните, въз основа на което прие за установени следните обстоятелства:

Със Заповед №235 от 15.06.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№2215/2021 г. по описа на Районен съд Враца съдът е разпоредил ответникът М.Б. да заплати на „И.П.Транс 2015“ ООД сумата от 7093.96 лв. ведно със законната лихва от 09.06.2021 г. до изплащане на вземането, лихва от 21.04.2021 г. до 09.06.2021 г. в размер на 108.38лв., държавна такса от 144.05лв., други в размер на 48.00лв. и адвокатско възнаграждение от 480.00лв.

В законния срок по чл.414 ГПК от длъжника е постъпило възражение срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, поради което с разпореждане от 15.07.2021 г. съдът е указал на заявителя, че може да предяви иск за вземането си в едномесечен срок от съобщението.

В законния срок ищеца е предявил настоящата искова претенция.

С трудов договор №3 от 02.04.2021 г. ответникът М. П. Б. бил назначен на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил“ при „И.П.Транс 2015“ ООД, а със Заповед №3/28.04.2021 г. трудовото правоотношение с ответника М.Б. било прекратено.

Безспорно между страните е, че на 20.04.2021 г. ответника М.Б. като водач на товарна композиция, състояща се от влекач марка „*****“ и полуремарке марка „Schmitz“, модел SCS 24/L-13.62 EB, номер на шаси ***** изпълнявал международен транспорт по релация от България до Италия. На същата дата в Италия, Северна Рим, Б. спрял в AdS Пренестина Est за почивка, за да потегли на следващата сутрин. Около 08.00ч. на 21.04.2021г. преди потегляне установил нанесени щети по влекача, като липсвали фаровете на поверения му товарен автомобил.

Приложен е пътен лист Серия A0000000149 с водач ответника М.Б. на автомобил Скания R450, съгласно който автомобилът следва да излезе от гараж на 18.04.2021 г. и да се прибере в гараж на 27.04.2021 г.

По делото е представена фактура №0024003745/21.04.2021 г. с получател „И.П.ТРАНС 2015“ ООД за сумата от 7000.00 лева с вкл.ДДС, касаещ автомобил ДКН №СВ9045ВХ, модел R450LA MLA, Шаси 5450768. Към фактурата е приложен и фискален бон от 21.04.2021 г. за заплатената сума.

Приложена е и фактура №0023105038 от 11.05.2021 г. с получател „И.П.ТРАНС 2015“ ООД за сумата от 93.96лв. с вкл.ДДС – разходи за резервни части на автомобил ДКН №СВ9045ВХ, Модел R450LA MLA, Шаси5450768, ведно с платежно нареждане за посочената сума с дата 13.05.2021 г. извършено от „И.П.ТРАНС 2015“ ООД.

По делото е приложен договор за финансов лизинг с опция за придобиване на собствеността реф.№49-02559, сключен между ищеца „И.П.ТРАНС 2015“ ООД, в качеството му на лизингополучател и „СКАНИЯ ФАЙНАНС БЪЛГАРИЯ“ ООД, в качеството му на лизингодател.

Видно от писмо изх.№Л5357/26.04.2021 г. БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП е уведомило „И.П.ТРАНС 2015-ООД“, че по повод заведена при застрахователя претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“, полица №

4704200529000292, застрахователят не дължи изплащане на обезщетение за кражба на детайли на МПС.

На допуснатите от съда обяснения по реда на чл.176 ГПК на зададени от процесуалният представител на ищеца въпроси, ответникът М.Б. твърди, че е спрял за почивка в Пренестина, Република Италия, което е квартал на град Рим и слязъл на пристанището на град Бари. Бил натоварил плочки от гр. Исперих и трябвало да ги разтовари на два разтоварни адреса в Наполи и Салерно като разстоянието между тези два града е около 100 км. Б. поддържа, че когато спрял в Пренестина, Италия, Северна – Рим, вече бил разтоварил товара си на двата адреса – Наполи и Салерно и камиона му бил без товар. Спрял на паркинга в 22.00 часа българско време, а италианско време 21.00 часа. Посочва, че по правилата, които имат като международни шофьори, работния ден е 12 часа и в този работен ден може да управляват 9 часа или 10 часа като два дни в седмицата работния ден е 15 часа и в такъв случай, когато работния ден е 15 часа трябва да направят почивка 11 часа. Обяснява, че тъй като му свършили часовете от работния ден на 20 април, в 22.00 часа българско време спрял камиона на посочения паркинг, който е на бензиностанция, осветен е, имало и монтирани камери зад него. Ответникът поддържа, че бил спрял между два италиански камиона - хладилник и автовоз. Посочва, че от паркинга на който спрял камиона за почивка до следващия адрес, на който трябвало да натовари е имал разстояние от 250 км. Обяснява, че на 20 април му оставал още един час от петнадесетчасовия часовия работен ден и той не е можел да измине тези 250 км до адреса на натоварване, тъй като максималната скорост, с която управлява в Италия е 80 км/ч. като при това положение за един час се изминава 80 км в зависимост от трафика. Преценил, че е по-добре да спре за почивка, отколкото да му изтекат часовете за каране и да няма паркинг, на който да спре за почивка. Като се събудил сутринта, след като си взел закуска в бензиностанцията, Б. твърди, че се върнал в камиона, запалил двигателя и на таблото му се изписало, че не му свети крушка на фара. Веднага слязъл и видял, че решетката на фаровете е свалена надолу и са извадени фаровете, ведно с комплекта с мигачите като са отрязани кабелите. Веднага отишъл при служителите в бензиностанцията и им казал какво се е случило, при което служителите на бензиностанцията се обадили на полицията и полицаите дошли след половин час. Полицейските служители видели, че няма никакъв товар, след което направили разпечатка от дигиталната карта на ответника колко пауза е направил на бензиностанцията и му казали, че без фарове изобщо не може да пътува в Италия. Б. твърди, че веднага се обадил по телефона на своя работодател, след което му се обадили от „Скания - сервиз“ и му казали, че го следят с джипиес и знаят местоположението му. Ответникът твърди, че след случилото се е изпратил снимки на камиона, на паркинга и от протокола, който му дали след два дни от полицията, а самият той останал на паркинга при автомобила. Ответникът поддържа, че след два дни неговият работодател изпратил фарове до сервиза. Дошла кола на сервиз „Скания“, която съпроводида ответника до сервиза и там монтирали фаровете на камиона. След като оборудвали камиона му, го закарали до полицията да вземе протокола за кражбата, дигиталната му карта е с № 280464844, валидна от 16.12.2019 г. до

15.12.2024 г. Твърди, че от опит знае, че се краде и в Германия и в Испания, като крадците причакват шофьорите на бензиностанция, влизат в кабината бият водача, крадат нафта, таблетки от кабината на камиона, включително и от стоката, която се кара като режат брезента и взимат част от стоката.

По делото са разпитани свидетелите Николай Пешков и Цветан Петров.

Свидетелят Николай Пешков твърди, че знае за проблем на М.Б. на паркинг „Бриянца“, находящ се между Рим и Наполи, където му били свалили фаровете от камиона. Посочва, че от единия до другия град разстоянието е 200 км. и този паркинг се намира на магистралата. Според свидетеля когато шофьор спре камиона на паркинг на бензиностанция, ляга за почивка и лично на него му се е случвало да има посегателства на камина и товара. Твърди, че крадците ходят с бухалки, щанги, ножове и е много опасно. Поддържа, че на бензиностанциите има камери, но охранители няма и тези набези се случват между 02.00 ч. и 05.00 часа през нощта. Макар да има полиция с патрулни коли, крадците атакуват когато полицаите са си заминали. Свидетелят посочва, че всеки международен шофьор има дигитална карта и работно време, и когато работното време започва да свърша търсят бензиностанция, на която могат да спрат за почивка. Спират на паркингите на бензиностанциите, които не са платени и са неохраняеми, а когато има охраняем паркинг твърди, че за предпочитане е да спират на него, но когато свършва работно време и няма такъв, спират на бензиностанция. Пешков поддържа, че маршрута, по който се движат го следят с приложение джипис и „Атлас“, на което са обозначени само бензиностанции, но не са обозначени платени паркинги. Свидетелят твърди, че на самата магистрала има само указателни табели за бензиностанции с паркоместа, а няма табели за охраняеми паркинги и шофьорите сами избират къде да спрат, когато им изтече времето за шофиране.

В показанията си свидетелят Цветан Петров твърди, че работи като международен шофьор от 2014 г. и към настоящия момент е международен шофьор във фирма „БАТОН ТРАНСПОРТ“. Ответникът Б. му е споделил за кражба, станала в Италия, при която са му били откраднати фаровете от камиона. Свидетелят твърди, че кражби се случват най-редовно на международните шофьори, на паркингите по време на почивка като на него му била открадната подпирачката на ремаркетото. Споделя, че са го упоявали със спрей – райски газ, който се впръсква отвън, минава по въздуховодите е упоява шофьора в кабината, след което отключват и вземат лаптоп, пари, телефони, стока от камиона. Паркингите в Италия са обозначени със специална табела, но понякога той паркирал в индустриална зона, въпреки че нямало знак паркинг. Свидетелят поддържа, че работния ден е девет часа за шофиране, според регламент 566 от 2005 г., но товареното и разтоварването също влизало в работния ден, което не е шофиране и всъщност работния ден е 12 часа, а два пъти в седмицата шофирането може и да е десет часа. Свидетелят споделя, че е пътувал по маршрути в Италия от Рим – Салерно и по този път не е видял да има охраняеми паркинги. Споделя, че като шофьор, когато спира за почивка на паркинг се заключава в кабината и ляга да спи. Излиза навън само ако има пожар, дори не отваря на полиция когато е в пауза, а проверка могат да

му правят само след като изтече почивката.

По делото от ответника Б. е приложена разпечатка на водач за периода от 20.04.2021 г. до 21.04.2021 г. /л.123 -126 от делото/. От нея е видно, че на 20.04.2021г. е изминал 630 км. за 9.09ч., преди да се установи на паркинга. На 21.04.2021г. не се е движил, а на 22.04.2021г. се е придвижил на разстояние 43 км. за 37 мин.

При така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Съдът приема за неоснователно възражението на ответника, наведено в отговора на исковата молба за недопустимост на предявения иск като предявен от лице без правен интерес. В подкрепа на този довод ответникът изтъква, че управлявания от от него товарен автомобил е придобит от ищеца „И.П.ТРАНС 2015“ ООД въз основа с договор за финансов лизинг от 11.02.2021г. и негов собственик е „Скания Файнанс България“ ЕООД, като няма данни ищецът да е изплатил автомобила и да е настъпила промяна в собствеността.

От легалната дефиниция на финансовия лизинг, съдържаща се в чл.342, ал.2 ТЗ следва, че същият представлява специфична финансова инвестиционна операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя, което го отличава от договора за оперативен лизинг.

Затова във фактическия му състав по необходимост се включват както мандатен елемент-поръчката на лизингополучателя, така и финансово – кредитен - придобиване на вещта от лизингодателя от трето лице с негови средства и предоставянето и впоследствие в държане на лизингополучателя, който под формата конкретни лизингови вноски изплаща възнаграждение за ползването и.

Следователно при финансовия лизинг собствеността върху вещта - обект на лизинговия договор остава за лизингодателя, който може да я запази през целия срок на действие на договора, а лизингополучателят придобива само фактическата власт върху същата, в качеството си на неин ползвател, като едновременно с това, по силата на изричната законова повеля на чл.343 ТЗ, с която общото правило *res perit domino* /вещта погива за собственика/ е променено, поема и риска от случайното погиване или повреждане на лизинговата вещ. По силата на диспозитивното правило на чл.342, ал.3 ТЗ, когато не е изрично отречено от съконтрахентите, лизингополучателят може да придобие в собственост вещта, обект на финансовия лизинг, упражнявайки потестативното си право на изкупуване по остатъчната ѝ стойност, било по време на действие на договора или след изтичане на срока, за който е сключен, но доколкото това не променя нито правната му характеристика на финансов лизинг, нито му придава присъщия за отчуждителните сделки транслативен ефект, то подобна уговорка е правно ирелевантна за произтичащите от същия правни последици.

Или, щом лизингополучателят е този, който носи риска от случайното погиване или повреждане на вещта и по действащото ни право законодателят не е въвел процесуална пречка, ограничаваща последния, при имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от непозволено увреждане на същата, да предяви иск за репарирането им, то липсва основание да се отрече правото му на деликтно обезщетение срещу всяко трето за

лизинговия договор лице, отговорността на което може да бъде ангажирана за непозволено увреждане. В този смисъл е решение №170/23.07.2012 г. на ВКС II Т.О. постановено по реда на чл.290 ГПК.

С оглед гореизложеното лизингополучателят по договор за финансов лизинг, който по силата на чл. 343 ТЗ носи риска от случайното погиване или повреждане на вещта, обект на същия, е носител на деликтното право, поради което той, а не лизингодателят е материалноправно легитимиран и може успешно да го упражни директно срещу делинквента – трето лице, при настъпило увреждане от деликт, независимо от наличието или не на включена клауза за изкупуване. В подобен смисъл е и произнасянето в постановеното по реда на чл. 290 и сл. ГПК решение № 294 от 20.04.2010 год., по гр.д.№ 670/ 2009 год. на II г.о. на ВКС, в което е прието, че при трансформиране на лизинговия договор от оперативен във финансов, лизингополучателят, носител на риска от повреждане на вещта, при погиването и в резултат на непозволено увреждане, при уговорена клауза за изкупуване, е носител на правото да търси директна отговорност от делинквента, а не лизингодателят, неин собственик към този момент.

При произнасянето си по същество на спора съдът приема, че имуществената отговорност на работника/служителя е неговата отговорност за виновно причинените на работодателя вреди и се изразява в задължение за възстановяване на причинените вреди.

За да бъде уважен така предявеният иск и да се ангажира пълната имуществена отговорност на работника, е необходимо да се установят всички елементи от фактическия състав на деликта по чл.45 ЗЗД - наличието на деяние, чийто автор е ответникът; деянието да е противоправно; да е причинен вредоносен резултат и да е налице причинна връзка между деянието и вредата, както и елементите на фактическия състав на чл.203 ал.2 предложение първо от КТ - наличие на трудово правоотношение, което може да е прекратено към датата на предявяване на иска, вреда причинена от работника, като същия да е действал виновно, при форма на умишъл.

В настоящия казус безспорно е наличието на трудово правоотношение между страните, обвързани от валидно сключен трудов договор, който впоследствие е прекратен. Категорично е установено, че на 20.04.2021г. ответникът като водач на товарна композиция, състояща се от влак „Скания“, с ДК № СВ9045ВХ и полуремарке с ДК № СВ7751ЕА е изпълнявал международен превоз по релация България - Италия и на същата дата в Италия ответникът спрял за почивка в Адс Пренастина, за да потегли на следващата сутрин. Установи се, че около 08.00ч. на 21.04.2021г. преди потегляне установил нанесени щети по влака, като липсвали фаровете на поверения му товарен автомобил.

Установи се и, че съгласно приложени по делото фактура №0024003745/21.04.2021 г., и фискален бон от 21.04.2021 г., фактура №0023105038 от 11.05.2021 г. и платежно нареждане от 13.05.2021г. сумата от 7093.96лв. за ремонт на процесния товарен автомобил е заплатена от ищеца „И.П.ТРАНС 2015“ ООД.

От данните по делото обаче не може да се направи извод, че ответникът е действал

при пряк или евентуален умисъл, защото нито е целял, нито е допускал настъпването на вредоносния резултат- щети по управлявания товарен автомобил. Основанието за възникване на пълна имуществена отговорност е наличието на форма на вина умисъл у работника при причиняването ѝ, като умисълът в случая има интелектуалното и волево съдържание, определено в чл.11 от НК / Решение №870/24.02.2011г. на ВКС по гр.д. №137/2010г. на IV г.о./.

В случая ответникът Б. е спрял за почивка на паркинг към бензиностанция в Италия, където както се установи и от показанията на разпитаните по делото свидетели Николай Петров и Цветан Петров, водачите на товарни автомобили обичайно спират за почивка или нощувка.

Кражбата на фаровете от товарния автомобил е станала през нощта от паркинга на бензиностанцията в Италия, където автомобилът и водачът са нощували.

Ищецът поддържа довод, че противоправното поведение на ответника се изразява в бездействие и нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в престой за почивка на място, различно от предназначения за това – охраняеми паркинги. За да е основателен този довод следва в тежест на международните шофьори, управляващи товарни композиции да е вменено задължение по силата на нормативен акт /в частност Регламент /ЕО/ № 561/2006г. на Европейския парламент и на съвета, уреждащ правилата за труд и почивка на шофьорите/ или индивидуален на работодателя, да избират за почивка единствено охраняеми паркинги. Такива актове по делото не се твърди да съществуват, както и поведението на ответника да е в пряко противоречие с въведени от тях изисквания, поради което този довод е неоснователен.

Несъмнено процесната кражба на фарове от гледна точка на начин, време и място на извършване може да се окачестви като случайно събитие, и като такова е обстоятелство, което е непредвидено, непредвидимо и е непредотвратимо (непреодолимо). Същността на случайното събитие се състои именно в неговата непредвидимост и непредвиденост, защото ако е предвидимо и предвидено, длъжникът би могъл да избегне неговото настъпване. В конкретния случай ответникът Б. не е могъл да предвиди и предотврати кражбата, която е станала през нощта, докато е спял в кабината, нито е могъл да противодейства. Установи се от показанията на разпитаните по делото свидетели, че кражбите от спрели товарни автомобили в чужбина са често срещано явление, на което водачите трудно или не могат да се противопоставят, тъй като набезите се случват по тъмно, през нощта и крадците често са въоръжени и атакуват организирано.

При това положение, не може да се приеме, че с действие или бездействие ответникът Б. е причинил умишлено при условията на пряк или евентуален умисъл вреди на работодателя, тъй като нито е целял /пряк умисъл/, нито е допускал /евентуален умисъл/ настъпването на вредоносния резултат. Същият е спрял за почивка на паркинг на бензиностанция, на който от неговите обяснения, дадени по реда на чл.176 ГПК се установява, че е имало спрели за почивка още товарни автомобили. Установи се и, че незабавно на сутринта, след като установил кражбата, е сигнализирал за случилото се на

служителите на бензиностанцията, които от своя страна се свързали с полицията. Ответникът е изчакал идването на полицията и незабавно е сигнализирал работодателя си, които факти са безспорни между страните. При така установеното, поведението му през нощта на 20 срещу 21.04.2021 г. не може да се приеме за противоправно, нито виновно, както и не е налице причинна връзка между претърпените вреди и противоправно поведение на ответника, поради което не са налице предпоставките на чл.203, ал.2 от КТ.

Вината винаги е кумулативна предпоставка за ангажиране на отговорността на едно лице за възстановяване на причинените вреди, а доколкото от събраните по делото доказателства не се установи ответникът на процесната дата и място да е имал виновно поведение, не следва да се ангажира отговорността му за възстановяване на претендираните от ищеца вреди.

Следва да се отбележи, че за вреди, причинени по небрежност при изпълнение на трудовите му задължения, работникът носи ограничена имуществена отговорност. Тази отговорност се реализира единствено по реда на чл. 210 от КТ, но не по съдебен ред. Доколкото обаче действията на ответника Б. не могат да се квалифицират и като небрежност от негова страна предвид обстоятелствата, при които се установи, че вредата е настъпила и неговото поведение, неприложим остава и реда за реализиране на ограничена имуществена отговорност срещу него.

С оглед изложеното предявеният иск за сумата 7093.96 лв., причинени от ответника на ищеца „И.П. ТРАНС 2015“ ЕООД имуществени вреди, следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Предвид отхвърлянето на главния иск, неоснователен се явява и акцесорния иск за мораторна лихва в размер на 108.38 лева върху главницата за периода 21.04.2021г. до 09.06.2021г.

При този изход от спора на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на ответника се дължат съдебно-деловодни разноски по настоящото дело в размер на 700.00 лв., заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „***** ***** със седалище и адрес на управление гр.Враца, ж.к. ***** против М. П. Б. с ЕГН *****“, с адрес ***** ап.1 искове с правно осн. 422 вр. чл.211 вр. с чл.203, ал.2 КТ вр. чл.45 и чл.86 ЗЗД за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сумата 7093.96 лв. главница, представляваща стойността на претендирани имуществени вреди и мораторна лихва в размер на 108.38 лева върху главницата за периода 21.04.2021г. до 09.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „***** с ***** със седалище и адрес на управление гр.Враца, ж.к.***** да

заплати на М. П. Б. с ЕГН *****, с адрес ***** ап.1 съдебно-деловодни разноси пред настоящата инстанция в размер на 700.00лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____